

Universitaris en peu de guerra

Amb la junta directiva dimitida, el Col·legi Universitari de Castelló (CUC) es troba de ple en un procés de mobilitzacions per aconseguir la divisió territorial respecte de la Universitat de València.

Antoni Albalat

El curs acadèmic 1988-89 al Col·legi Universitari de Castelló, CUC, s'ha presentat somogut i convulsionat per una llarga problemàtica que, finalment, ha esclatat en una crisi. Els seus símptomes són la dimissió irrevocable de la seua junta directiva i, més tard, de la pròpia junta de centre; com també un procés de mobilitzacions i de conscienciació social de cara a assolir, com a objectiu final, la divisió territorial d'aquest centre respecte de la Universitat de València, seguint el model vigent en l'actualitat a Tarragona.

Amb un cens de 2.500 alumnes, al CUC s'imparteixen els primers cicles de Filosofia, Pedagogia, Filologia, Ciències de l'Educació, Geografia, Història i Matemàtiques. D'altra banda, també es fa la docència de tota la carrera de Químiques i de Dret, sent aquests primers cicles depenents del CUC i els corresponents segons cicles de les respectives Facultats de València.

Els primers tocs d'atenció sobre la problemàtica al CUC sorgiren el 10 de setembre passat quan la direcció, adscrita al Bloc —corrent ideològic que governa la Universitat de València—, presentà la seua dimissió davant la mancança d'un pla d'estudis i de perspectives serioses per a garantir la qualitat de l'ensenyament. El CUC no disposa d'un pressupost propi per a organitzar els seus estudis i depèn de cinquanta-quatre departaments de la Universitat de València que assignen professorat —moltes vegades de manera escandalosament deficient— i dotacions per als projectes d'investigació. A més, el marc legal del CUC resulta totalment obsolet, ja que la Llei de Reforma Universitària va abolir des de la seua promulgació els col·legis universitaris. Així les coses, el rectorat no va acceptar aquesta dimissió i es va comprometre a iniciar el procés d'estudi dels fonaments legals que permeteren dotar al CUC d'una major funcionalitat i autonomia, alhora que s'estudiarà la fórmula de crear departaments propis al CUC que gestionaran la docència a Castelló de forma més pragmàtica.

La crisi es va reobrir el passat 22 de novembre després de la celebració d'un claustre de la Universitat on havia d'aprovar-se la creació d'una Escola Universitària de Ciències Empresarials al campus de Castelló. La proposta, amb el suport de la totalitat de la societat de Castelló, el CUC i diverses facultats, no va prosperar per la mancança de vuit vots favorables que havien d'haver atorgat la majoria absoluta en

El Col·legi Universitari de Castelló té els estudiants revoltats.

la votació. Tot i que cap dels claustrals assistents no hi va votar en contra, les postures abstencionistes, mantingudes per una minoria entre la qual es troben elements molt peculiars del professorat del CUC, frenaren aquesta ampliació. De fet, a les Juntes de Centre del mateix CUC s'ha criticat diverses vegades l'existència de professors —a Dret i Químiques— que «anteposen els seus interessos particulars i personals al bé general del centre». Aquesta reliscada del claustre va abocar la directiva a una dimissió irrevocable, que fou seguida, pocs dies després, per la Junta de Centre en solidaritat amb els seus companys.

A hores d'ara, donat el buit de poder creat al si del CUC, s'ha constituït una Coordinadora permanent de professors, alumnes i personal auxiliar que està dinamitzant tot un seguit de mobilitzacions per tal d'aconseguir la divisió territorial. Aquestes mobilitza-

cions van des del repartiment de fulls informatius a accions espectaculars desenvolupades als carrers i esdeveniments socials de Castelló.

La divisió territorial comportaria una autogestió del centre que, sense desvincular-se de la Universitat de València, permetria la creació de departaments propis i la solució de problemes com la falta de professorat o l'absentisme provocat per la poca adscripció que el professorat manté envers el CUC. D'una manera metafòrica podria dir-se que, per als professors que han de venir a Castelló des de València, el CUC es una mena de *reserva d'indis*, per com és de poc afalagadora la seua situació, mentre que els professors de Castelló veuen, impotents, que no poden aconseguir un ensenya-

ment de qualitat en aquestes condicions.

Tota la societat de Castelló, inclosos els partits polítics —tret d'Unió Valenciana, que, absolutament fora d'òrbita, s'encaparra a demanar «Universitat» per a Castelló— i l'empresariat, s'ha manifestat i pugna per aconseguir la divisió territorial, única alternativa que des del CUC es contempla per a solucionar la problemàtica. No obstant això, aquest «deslletament de la mare» no acaba de ser entès pel rectorat encapçalat per Ramon Lapiedra, que considera unes altres fórmules no massa ben definides i basades en un pretès *consens* de tots els sectors de la Universitat com a solució transitòria abans d'escometre solucions definitives que no se sap ben bé encara en què consistiran.

Tot un problema colonial del cap i casal amb el «Gaudeamus igitur» com a fons musical. □